

ARA COM ARA

Un esplet de càntics esqueixats

CARLES HAC MOR

Ben segur que amb el següent inici de poema de Víctor Sunyol no podreu deixar d'introduir-vos al llibre col·lectiu *Paté de pedra*: "Sense cap altre res, només sense res només. Com és com és, i tot i així si no l'espai (i encara que, que tot és el nom en ombra) -o amb sense tant tampoc".

Abans, però, hi haureu vist la coberta (una orgia de mans), feta per Ester Xargay, i tal vegada hi llegireu un prosopoeïma seu que arrenca talment: "Un cop més els cercles blaus s'estrenyen sobre la carronya d'harmònics en desacord amb l'olfacte. Tot esdevé pesta, festa de flaires, tufs de cossos eteris que suren en l'aire que respiren, fins que se't claven a la pituitària, on s'incrusten fins a llur desintegració".

Passareu unes quantes pàgines i probablement topareu amb un poema de Roger Costa-Pau que s'enlaira d'aquesta manera: "O potser l'advers no fou tal advers; com tampoc nosaltres no deguérem ser cap nul·litat en la despulla".

¿I per ventura continuareu tastant d'ací i d'allà fins que la contracoberta de Roser Bover us acabarà d'hipnotitzar, i llavors, amb obnubilació, decidireu d'afonar-vos en aquest llibre on bufen tot de vents en direccions contraposades?

Sí; i aleshores sereu ara xucats i adés perbocats per un batibull de textos. Què més voleu? I ultra això, Dolors Miquel us oferirà lleixiu espiri-

Joan Josep Camacho Grau ha editat 'Paté de pedra'

tual i us informará que "Particular lloga apartament completament equipat amb l'aiguera bruta" i que "La ràdio ha dit que la temperatura pujarà encara més". I, si no en teniu prou amb aquestes informacions, podeu practicar l'onanirgàmica gràcies a les instruccions donades per Adriana Bàrcia.

UN ÉSSER OMNISEXUAL

I aprendreu, per mà d'Albert Mestres, que "l'únic Déu que som capaços d'imaginar és [...] una mena d'ésser omnisexual en eterna erecció omnigenèrica". I Antoni Clapés us hi parlarà "de l'escriptura entesa com l'únic acte de fe en el futur", mentre Enric Casassas hi

cridarà: "Fem les maletes, doncs, anem a l'altre barri -són pocs quilòmetres- en companyia de tots els muts del món, els que ens entenen!".

Fins i tot hi sereu esperonats per Lluís Calvo a "fer una estrofa d'art major, no un producte més, ni una oferta irresistible -ni tan sols una demanda en expansió-, sinó una obra oberta, lliure, estranya, immensa: culturalment perfecta a còpia de fugir, eternament, d'estudi".

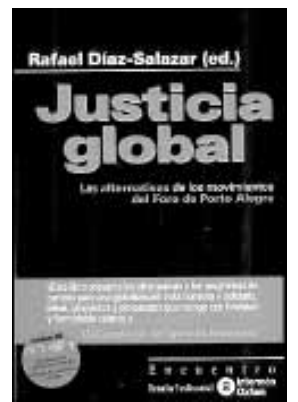
I a més a més, incitats per Josep Pedrals, també fugireu d'una cabra que corre i, tot seguit, Eduard Escoffet us hi dirà: "L'esforç de no crear cap notícia m'ha omplert de sobres els dies que han passat

mentre jo era aquí". I entre el barrejament de desvaris varis us arribarà la saviesa del telegrama que, sobre uns arquebisbes, Gerard Horta ha tramès a la lluna de València, que encara no té correu electrònic.

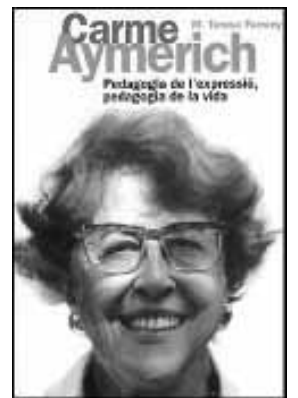
Endegat per Joan Josep Camacho Grau i editat per Emboscall editorial, és a dir, per Jesús Aumatell, *Paté de pedra* (llibret de vint-i-dos autors per a una antiòpera mental, que és representada al cap de cadascun

dels seus lectors), ha estat escrit, en mots de Lluís Illas i Delàs, "on l'espai i el temps es confonen", o sigui, allà on Òscar Rocabert exclama: "Visca jo, ves què haig de dir!". Per això Víctor Sunyol hi acaba així el seu poema: "Només sí no el que no s'és en el senyal. Per mai dictat, ara de mai, sense altre res. En res".

Al pròleg, Joan Josep Camacho hi deixa entreveure un cert desencís per l'acollida d'aquesta seva obra coral. Tanmateix, aviat, quan ell s'hagi refet dels fatics, comprovarà que ha valgut la pena la taleia de dirigir-la, que l'antiòpera no parará de representar-se i que farà contraescola indisciplina.

Rafael Díaz-Salazar (editor), *Justicia global*. Icaria/Intermón Oxfam. Barcelona, 2002.

Aquest llibre, amb pròleg d'Ignacio Ramonet, presenta les alternatives i els programes de canvi que cal dur a terme per aconseguir una globalització més humana i solidària. Conté un CD-ROM amb documents del Fòrum de Porto Alegre.

M. Teresa Farreny, *Carne Aymerich*. Pòrtic. Barcelona, 2002.

Amb el subtítol *Pedagogia de l'expressió, pedagogia de la vida*, Farreny ens parla de la pedagoga Carme Aymerich (Barcelona, 1915-2001), que va desenvolupar una tasca mereixedora del reconeixement internacional. Aquest és el quart número de la col·lecció *Dones del XX*.

Josep Llop Tous, *La industrialització de Tarragona (1957-1971) i les seves circumstàncies*. Arola Editors. Tarragona, 2002.

L'arquitecte Josep Llop està especialitzat en urbanisme i qüestions d'ordenació del territori. En aquest assaig respon una sèrie de preguntes sobre l'ordenació, que s'hauria d'haver fet, del camp tarragoní.

ENIGMÍSTICA

Balanç

MÀRIUS SERRA

MariusSerra@verbalia.com

De tant en tant, una proposta de recerca ludolingüística fa fortuna més enllà dels exemples que en compleixen les regles del joc. Passa poc, però quan passa res no pot deturar l'allau de noves propostes. La recerca de noms balancí (o *balançonims*), com ara Júlia Julià, Clara Clarà i Sole Solé ha provocat una pluja d'idees. D'entrada, una de les peculiaritats més notables d'aquesta troballa de Cèlia Riba era que els noms masculins semblaven resistir-s'hi. Doncs no. Pocs hores després de sortir publicat l'article Josep Maria Fonalleras trencava el foc enviant un exemple boníssim difícil d'igualar: Jaume Jaumà. Carles Marquès hi afegeix un Deli Dalí, tot admetent que potser té més sortida la Dèlia. Ció Rigau proposa un altre exemple plausible en què la seqüència canvia a agut-pla: Romà Roma. En la mateixa línia, Enric Xicoy aporta balançonims masculins un pèl marians: Marià Maria, Mari Mari i

viceversa en femení, és a dir Maria Marià i Mari Mari. Jaume Macià envia noms mitològics com ara Paris París i Pàstor Pastor, i també una joliva Bàrbara Barberà. Finalment, el colossal Alfons Saumell descobreix una vintena d'exemples amb noms i cognoms contrastats, entre els quals destaquen els masculins: Leopardí Leopardi, Gerard Gérard, Àlvar Alvar, Mauri Mauri i Crispí Crispi.

NOVES VARIANTS

El més curiós de les aportacions rebudes és que moltes contenen noves variants que potser pagarà la pena investigar. Així, el matemàtic Robert Navarro envia dos casos documentats de personatges triplement ecoics: un professor d'una escola de Sant Cugat del

Vallès anomenat Gil Gil Gil i un estudiant a l'Institut Químic de Sarrià anomenat Salvador Salvadó Salvadó. Curiosament, aquest mateix triplet és adjudicat pel reusenc Lluís M. Barceló a l'amo d'una cereria a la plaça del Castell de Reus. Per la seva banda, l'Enric Xicoy proposa una altra mena de repetició amb canvi de llengua. En diu *bilinguònims* i vindrien a ser èmuls del poeta Blanco White. Ell n'imagina de possibles (Jordi Jorge, Pau Pablo...) i el Carles Marquès aporta un veí de Torredembarra anomenat Joan Juan que és un *bilinguònim* vivent. En aquest cas resulta que els més difícils de trobar són els exemples femenins. Igual que amb els *parrònims* proposats pel Jordi Graupera des de Lisboa. Cal que el nom tingui un

reflex al cognom: Ferran Ferrandis, Pere Peris, Jack Jackson, Àlvar Àlvarez... El festival de propostes es completa amb una obertura toponímica i gentilícia per part del lingüista Jaume Macià. Topònims que donen joc per fer-ne frases (parlava a Parlavà, hulla a Ullà, àvia d'Avià, aneu a Àneu...) o gentilicis que es balancen amb el seu topònim d'origen (italià d'Itàlia, bosnià de Bòsnia...). I encara amb uns complexos tris tritònics: líquida-liquida-liquida.

Tanco aquest balanç provisional de l'obertura balançonima amb les propostes d'Alfons Saumell. D'una banda l'agermanament anagramàtic entre cognoms (Morán-Román, Amat-Mata, Roig-Giró) o bifront (Serrat-Tarrés, Salom-Molas, Alas-Sala). De l'altra, les parelles molt ben balancejades: en Cornelià i na Cornèlia, l'Emilià i l'Emília, na Llúcia i en Llucià, el Valerià i la Valèria i na Màrcia i en Marcià. La conclusió seria que tots som una mica marciàns.